

DVĚ SLUNCE

V době, kdy ještě nezpívalo za úsvitu štěbetavé ptactvo, a nebyly stromy, na jejichž větvích by mohli opeřenci usedat, v jejichž korunách by mohli hnízdit své tiché a trpělivé sny, a nebyli ani lidé, kteří by okřídleným chorálům naslouchali, kteří by stromy pokáceli a rozštípali na zátop, kouř stoupající až k nebesům, dráždící Slunce i Měsíc i hvězdy, tehdy žila na světě jen dítka Ksaw Waly, Velkého ducha, Starší děti Velkého ducha, jako například Klum, Vůdčí duch přírody, Daati, Duch společenství, a jiní. A žili spolu v jediném domě, ten byl ovšem velmi brzy plný neshod a nesvárů.

„Takové dusno!“

„Takové vedro!“

„Ani dýchat se...“

„Nedá!“

„...nedá!“, postěžoval si Weha, Vitr.

„Ani mi nepovídej! Mám pocit, že se roztavím,“ přitakala Ate, Luna. „Nebo seschnu, puknu a rozdrolím se na stříbřitý prach, nic víc po mě nezbyde.“

„Jistě, zase to Slunce,“ stěžoval si i Tiwe Yase, Ten, který pojmenoval Zemi.

Tay, Slunce, se pouze usmíval. Vždy se usmíval. Byl od náтуры dobrák, a všem jen přál. S každým mluvil vlídně, ovšem jeho žár komplikoval život ostatním, jeho blízkost byla složitá až nesnesitelná... a jeden si hnedle musel dávat pozor, aby od Slunce něco nechytlo, aby jej nespálilo... a ty puchýře! Na všechny výčitky, poznámky či doporučení Tay vždy toliko pokrčil rameny, a dál se usmíval.

A Ekthe, Vědomí prostoru, jej hájil: „Bratři, musíme si jeden druhého vážit, žít pospolu, učit se jeden od druhého. Není to přeci jeho vina, že je takový, jaký je, jaká je jeho podstata, horká a žhoucí a spalující. On se takový nestvořil.“

A tím horší to bylo, že byl Tay tak milý, vždy tak vlídný a trpělivý. Dokonce se zdálo, že čím byl milejší, tím více

rostl a žhnul, a byl větší a jeho žár sálavější. Až jednoho dne Starším dětem Velkého ducha, Prvním bytostem, došla trpělivost, a hádali se mezi sebou, a hádali se se Sluncem, a nakonec jej z Domu vyhnali.

Tay, Slunce, trochu posmutněl, ale pak jen pokrčil rameny, opět se usmál, a do Domu se vrátil.

Nešťastné, tak vyprahlé až popálené První bytosti se sešly, aby vymyslely plán. Jak dostat Slunce z Domu, jak se nespálit, jak neshořet, jak nezemřít žárem.

Vylákali proto Taye, Slunce, na vysokou, tehdy ještě opuštěnou nebeskou klenbu...

„Pojď, půjdeme na procházku.“

...a tam se na něj všichni jeho bratři vrhli, a na tom místě jej zahrabali, pohřbili zaživa.

Byli spokojeni, že se zbavili nesnesitelného žáru, a zároveň byli smutní, co že to udělali, plní výčitek i obav.

„Co tomu asi tak řekne Ksaw Wala?“

„I Tay byl přeci jeho dítětem.“

„Byl naším bratrem.“

„Neměli jsme to dělat.“

„Měli jsme vůbec na to právo?“

Tay se ovšem oklepal a z nánosů nebe vyhrabal, byl opět naživu, byl opět na světě. Jenže už se neusmíval. A tehdy přestal růst.

Byl tak rozhněvaný. Rozeběhl se, a plnou silou se vrhl na zemi, valil se jako velká ohnivá všespalující koule. Letěl oblohou, až narazil do Země. Tím nárazem se celá až otřásla. Na mnoha místech vzplály požáry, že měly První bytosti plné ruce práce, aby je uhasily. Déšť jisker kropil Zemi.

A pak se všichni, plní vzteku, vrhli na Taye, jako tehdy na obloze, a tak ti všichni spolu začali zápasit. Na jedné straně všechna Starší dítká Ksaw Waly, na druhé Tay, který byl sám, ovšem silný a mocný, a vztek jej činil ještě silnějším, ještě mocnějším.

A tak dlouho se přetahovali, až Taje, Slunce, roztrhli v půl. A jedna jeho půle zůstala na nebi, a je tam a září dodnes, a druhá těžce dopadla na Zemi, a propadla se až do jejího nitra, a to je ten věčný oheň, který neustále naši Zemi rozpaluje zevnitř, a tu a tam se skrytý plamen připomíná vulkány, z nichž vytéká horká láva, země rozžhavená, roztavená spolknutým sluncem, připomínka na první boj mezi Prvními bytostmi, žhavá krev Země.